

Fischer Istvánné Sógora És Sógornője

A kép a férjem nővérét, Fischer Rózát ábrázolja Lantos Oszkárral kötött házassága alkalmából. Az esküvő a harmincas évek végén volt.

Rózsi 1905-ben született. Elvégezte a polgári iskolát, és mindig a kereskedelemben dolgozott. Mielőtt férjhez ment, a nagynénjénél dolgozott, akinek játék-nagykereskedése volt. Aztán férjhez ment Lantos (Lővi) Oszkárhoz.

Amikor Oszkár munkaszolgálatos volt, a Breitfeld században volt, műszerészként dolgozott, a varrógépeket javította. Ez egy szűcs század volt. Breitfeld egy nagy szűcs volt a Váci utca és a Régiposta utca sarkán. Ott egy század végzett szűcsmunkát a hadseregnek. Innen vitték el a századot, és a Józsefvárosi pályaudvaron vagonírozták be őket. Útközben Pista ki akart ugrani a vagonból, de Oszkár nem engedte. Az Oszkár és a Pista kétféleképpen mesélte el, amikor hazajöttek 1945-ben. Oszkár azt mondta, hogy megmentettem a férjed életét, mert ki akart ugrani a vonatból, és biztos lelőtték volna. Pista azt mondta, ha nincs ott Oszkár, és nem tart vissza erőszakkal, akkor innen is meglógtam volna. Levitték őket valahová Fertőrákos környékére. Onnan januárban vitték őket el gyalogmenetben Günskirchenbe. Ott szabadították fel az amerikaiak.

A háború után Oszkárnak és Rózsának a Kecskeméti utcában volt egy üzletük, és volt egy a Kígyó utcában is. A Kecskeméti utcait Rózsika vitte, a Kígyó utcait a férje. Kötősök voltak, de nem pulóvereket kötöttek, hanem harisnyát, zoknit, és foglalkoztak szemfelszedéssel, műstoppolással is. Ez az üzlet mindvégig, mondhatnám, a haláláig megvolt. Egy kis vacak, amit nem államosítottak, mert nem volt alkalmazott. Oszkár nagyon fiatalon, negyvenkilenc éves korában meghalt rákban. Akkor Rózsika csinálta tovább. Ő volt az egyetlen a családban, akinek volt üzleti érzéke. Gyereke nem volt. 1944 után egy házban laktunk vele, imádta a gyerekeimet. 1977-ben halt meg.